

og Samfundets Interesser, vil afgive den bedste Garanti for en retfærdig og rigtig Vurdering.

Kommissionernes Sammensætning er som foreslaaet her i nær Overensstemmelse med Forordningen af 5. Marts 1845, og Flertallet foreslaar, at de i denne Forordning givne Regler i øvrigt vil være at følge. Saaledes vil man ogsaa finde det rigtigt, om de Kommuner, hvori Ekspropriation finder Sted, faar Lejlighed til, gennem to af Sogneraadene valgte Mænd, at deltage som raadgivende i Taksationsforhandlingerne.

Et *Mindretal* (Thomas Larsen, Lillelund, Pinstруп, C. Sørensen og Westergaard) lægger megen Vægt paa, at der gøres et alvorligt Forsøg paa at erhverve de omhandlede Arealer ved Forhandling og Overenskomst med Ejerne; derfor foreslaar Mindretallet, at der hertil vælges et særligt Udvalg, og at det vælges af Rigsdagen.

Alligevel mener Mindretallet, at Staten bør erhverve disse store Arealer, for at de ikke, saaledes som hidtil, ogsaa i en uberegnelig Fremtid skal henligge ganske øde og uden at faa nogen samfundsnyttig Anvendelse. Derfor lader man ogsaa Muligheden for Ekspropriation staa aaben, overensstemmende med Ministerens Forslag. Men Lovforslagets Bestemmelse om, at Ejendomsskyldansættelsen skal være normgivende for den Erstatning, Taksationskommissionen tilkender Ejerne, kan Mindretallet ikke tiltræde, og den er derfor foreslaaet slettet. Man bør ikke ved nogen almindelig Lovbestemmelse svække eller bortforklare Grundlovens Ord om fuld Erstatning for tvungen Afstaaelse af Ejendom.

Et *Mindretal* (Foss) kan ikke tiltræde den af Flertallet (radikalt Venstre, Socialdemokrater og Venstre) foreslaaede Ændring af Lovforslaget, der bl. a. karakteriseres ved, at § 3 skal udgaa. Virkningen heraf vil være, at Moserne erhverves af Staten, og at der først *derefter* paa Grundlag af nye Undersøgelser tages Bestem-

melse om, hvorvidt og hvorledes Moserne skal udnyttes.

Mindretallet formener, at Grundlaget for Lovforslaget er meget lidet gennemarbejdet, saa at der vel kan være Betænkelighed ved at tage vidtrækkende Beslutninger, naar det hverken kan overses, hvad Staten i denne Anledning vil komme til at udrede, eller hvorvidt disse Foranstaltninger vil være lønnende eller overhovedet vil kunne løse de Opgaver, som man har stillet sig: at afhjælpe Brændselsnøden og formindske Arbejdsløsheden.

Men netop ud fra denne Betragtning maa Mindretallet anse det for betænkeligt, at Staten ved Loven bindes til at overtage Moserne. Det er ikke i Lovforslaget oplyst, hvad en saadan Overtagelse vil kunne komme til at koste, men efter hvad der foreligger for Udvalget, maa det antages, at Bekostningen vil blive ikke faa Millioner Kroner, maaske 3 à 4 Mill. Kr. eller endog mere.

Det synes paa den anden Side aldeles ikke udelukket, at Staten ved Forhandling med Ejerne af de største Arealer vil kunne opnaa en Overenskomst, som giver Staten Købsret til Arealerne indenfor et begrænset Tidsrum, og som samtidig fastsætter, paa hvilke Betingelser Ejerne vil kunne drage Fordel af de af Staten i Henhold til § 3 iværksatte Arbejder. I saa Fald vil Staten kunne overse Udgifterne og — navnlig for saa vidt Arbejdsløshedens Vækst gør det ønskeligt — kunne iværksætte de af Ministeren foreslaaede Arbejder, uden at Staten er bundet ud over de i § 4 anviste Summer. Man vil derved paa een Gang kunne bekæmpe Arbejdsløsheden og fremme Forarbejderne til Mosernes Udnyttelse uden at binde Staten til den kostbare Erhvervelse paa et Tidspunkt, da Virkningerne heraf slet ikke kan overses, medens en saadan Erhvervelse paa allerede nu aftalte Betingelser kan ske, hvis de anstillede Undersøgelser paa det givne Tidspunkt maatte gøre det tilraadeligt.

Hertil sigter de af Mindretallet stillede Ændringsforslag.